

«Bog zna, ali ni celo križanega tisto uro, v kateri je prosil svojega očeta, naj jim odpusti, ker ne vedo kaj delajo, pičila strupena kača? — Nemara je ravno zavoljo tistih besed umrl, drugače bi mu gotovo on pomagal s križa. Morda bi tudi mi več ne trpeli?»

«Oče, hudo mi je in žalosten sem. Če bi mogel k Mirkcju in ga prosil, naj odpusti tisto klofuto. Veste, za prazen nič sem ga, prav nalašč in take solze so mu tekle.»

«In da poveča gorje», je molčal in govoril sam zase Andrej, «je vcepil te misli tudi temu kratkosrajčniku. Zakaj mu ni dal železne pesti in železnega srca. In še to bi se stopilo enemu naših. V pasji uti je rojen, pa nosi v svoji duši božje besede, križali ga bodo, ker se jih boje. — Strašna pravica! — Pojdiva spat», je vzdihnil in molče sta povečerjala ovsenjak in mleko. To noč Andrej ni zatisnil očesa in vsak utrip je slišal spodaj pod seboj sredi cunj med vlažnimi, zatohlimi stenami. Skozi špranje pa je šepetal hladni jesenski veter. (Konec prihodnjic.)

C. GOLAR:

JEZDEC.

(Kitajski motiv.)

Kadi se belec. Kot rjavi psi
gozdovi skačejo ob meni —
Pagoda v luči zablešči ognjeni,
v nji zvon se jutranji budi.
In kot svetilka v mraku,
visi tam solnce v zraku.

Srce kipi — in kot peroti bi imel
me nese konj ob zlatu njiv.
Puščica zabrenči in belec se je vzpel,
zdirjal v plamteči solnca je naliv.
In zaiskre se prazne mu oči,
v njih groza kot črn stolp stoji.

